

פ:

עין משפט
גר מצודה

עַד אַ חַי פֿיראָ מה'י
עדות הלכה י (וס"ג)
מה'י נערה הלכה ו:
עַד ב ג ח'י פֿיראָ מה'י
עדות הלכה ב פֿיראָ
לח'י ר'ד טו"ש ע"ח מ'י
ל'ד ס'י' כ' (וכר' אלפס
פֿ"ג דמ'ל'ת'ן ד' רס"א):

רבינו חננאל

[illegible]

רבי יוסי אוסר לעולם אינו נהרג עד שיהיו פ' שני עדים מותרין בו. וא"ת והא מתן באלו הן הגולין (מסכת דף טז:) רבי יוסי אומר השומע נהרג מפני שהוא כמועד ומותרת בפסק קמח דמכות (דף ו:) פרקי לה ומשני דההוא היינו (ב) כרבי יוסי בר יהודה:

בפלוגתא דבן זכאי. מימה

דמשמע דקאי' אלזי
דלמחר דכ"ע חוששין לעלו אייב לרבי
מזיר יאה נמי כ"ג אפי' דלימחשבי
בבדיקות דהא מבייג' שמה יבואו
עדים אחרים שזינה בין לפ"ה בין
לפרי"מ וי"ל דמזיר כגון דלמחר עת
סקדי לא יהי שם עד דלמחר וטעמא
דזינן בעשרים ופלגא דלפרי"מ דליי
כשהכחשו עדי האב הכחשה גמורה
אפי' דלינא למיחש כסקדי אחריי
מ"מ אינא למיחש שמה יזיס את
עדי האב וזי' בגון דלא וכוהשו ויפרכ
נמי כ"ג אי נמי איירי דיש לבצל שני
מני עדים המזכירים וז' את וז'
בבדיקות דהו ליכא למיחש לר' מזיר
לעדים אחרים דלפוליו יבאו יזי
מוכחשים מאלו בבדיקות וזינן אינא
למיחש לעדים אחרים דהכחשה
בבדיקות לאו כלום (א) אי נמי עדי
האב הימנו לעדי הכעל דלבוני
עלמא יזיכא למיחש לאחריי וטעמא
דזינן דכ"ג משהו כדור אשונים
אפילו הימנו קודם גמר דל כל שכן
למחר גמר דין דלתי טפי שפיר

דער כ"ג ולרבי מאיר לא שייך כבוד ראשונים דלא היה כאן מייב
מיתה והכחשו בדקיות: **ערי** לא חביב נהנין ויפשיטין סמוך.
מיתה דלמאי נהנין דמנו אמרי לא חביב עדי הכעל כאלו אלל
כיון הכעל ממון קלמתיין כיון שלא התרו כהן עדשים וממילא
כעו התראה וכה"ג אמרין לקמן בפרק היו בודקין (דף מא):
לחנן דלמור חכר אי"ל התראה על עברה המזרחית אין נהנין
מחור סיבולין למר לאסרה על צעלה כאלו וי"ל דהכא שאני כיון
שידשים דלמס להרור אל האסר ידשים שיגרנו אומן אס ויחמו
דאי אפשר להיות זה בלא זה אבל האס לא ידעי שהיה חכירה אי
נמי לא ידעי דחכר אי"ל התראה ואל דפרחי האס אלל אס חכירה
למייבן לן (וכר) יוסי י"ל יהודה דמיקטלא היכי משכחת לה האס
דאי שטחון כהן ידעי שיאי חכירה וי"ל שחבר א"ל התראה:
סמוך לזה ונפשות לזה. הא דמקשה בפרק כיצד הרגל (כ"ה)
דף כ: ד"ה גריף דפטר השם אפילו בגדי דרדא ובעדל הדח דמחם
דמקום אשר: **לרצונו** רשע חיו. ואשע"י דרדא על דעת דמחם
בפרק ו' גריר (לקמן דף מ.) האי כמו שדע דמחם הוא דמחם דלולל
נבילות לחיטוין כיון שעובר להנאחו על דעם קומו כמו כן היה
עושה בשביל הנאח ממון ומעיד שיקר ואל דלמא היה (דף סו):
המחזק על הערוה כפר עלות פירש כקונטרס ואלא דלמא סהי
שגל על הערוה אלל שאלו גם בעריות וממילא עמילן והאי

דקאמער ארבעטס כנחפיה וכשר היינו משום דמלקין על ייחוד כל
שכר משום דלריו חוקפו כ"כ וחשוב הוועט אלל אריבער און יאיר
דמחשבו על הדבר לאו דנו ולא מעידו דמחשבו בפ"ק דמדות
היוצט שערטו לאונסן שך הוי נראה לפרש דמחשבו דהרוב ילד
מצינא לפרש דלא מייספל מחמת שנאה אלל מחמת שהוא טריפה
דלרובא כשר התם אייני שיש עדים שנרעב לרעו דלא אינו פאר
דנערעב לרעו אייני בתום נקט לבסוף הכהן ורובע ילד פאר
אכתי שילל אה עמנו וי"מ דמהרשו ונרעב סבור קרובים פריך
אף על פי שהוא קרוב ונרעב נמי כתיב ערות אביו

ואין אדם משים עצמו רשע. הקשה ר"י בר' מרדכי מדקדקא
אטקס היינו קטנים היינו פקלי עדות היינו נאמנים ואמר
אבל אנוסים מחמת ממונ אין נאמנים מט"ן אין אדם משים עצמו
וגיהמניהו במאי דקדקא שזוי אטקין אבל לא מחמת ממונ ויראה
פלגין דיבורא בחד גושא פ"י בחד גושא כמו גירסתי את אשתי ד'
אטקין היינו מחמת ממונ שעל עצמו הוא מעיד כן דלי מיהמנ
לרזון א"ל פריש דלא מהימן במאי דקדקא לרזון אלא פלגין דזי
מהימן אלא גושא ובמקנא לא מהימן אלא פלגין לומר שרע אב
אכל ממנו ה"א מהימן לומר שרע שזי אחר אבל לא שזרי דשזרי
אחר אמר ליריד ארסן בריבא דמהימן שאלוה בריבא אבל לא לר'
עליה כדרא עליה לרנא דמטערסין להורו אבל לא להרגא אפילו לא
יח' וסא' פלגין דמהימנין להו במאי דאמרי כבז דייטו הוא זה היינו
שריות דרנבן דעידס שמוחזקין על השטר נעשה כמי שנתקבצו עדי
לדאשקון (גיטין דף ט') פלגין דיבורא גבי עבד אשתיא אשכח וכו'
לדסח כן הוא נובא בכל שטרות דעלמא דבנא אלא ונבט שחזרי הו'

דיני ממונות בשלשה פרק ראשון סנהדרין

וְאֵלֶּכָּה מֵעַשׂו שְׁנֵי אֲחִין וְאֶחָד. כֵּשֶׁר עֲמָהֶם: שָׂרְאוּ בְּאֶחָד שֶׁפָּרַג
אֶת הַנֶּפֶשׁ. וּפְלִגְמָהּ דָּר' מֵאִיר וּרְבֵן נִמִּי בְּגוֹן שִׁמְלָה אֶחָד מִן הַשְּׂפָה
קִרְבּוֹ אִם פֶּסֶל וְזָלָה וְשִׁמְקָה ר' מֵאִיר קִבֵּר לָהּ כִּד' וְיִסֵּן
דְּלִמָּר דְּרִינִי נִפְשׁוֹת לֹא שָׂגָה הַפֶּרֶה וְכִי שָׂגָה שְׂמֵק עֲדוּתָן בְּעֵלָה וְיִסֵּן
כִּבְרִי כִּד' שֶׁנֶּאֱמַר דְּהִיבֵל דְּקִטָּה מְחַקִּים

ואחד שראו באחד
איבעית אימא בגון
לא התרו בה עדים
יוסי ורבנן ר' רחנן
אינו נהרג עד שיהו
שנאמר יעל פי שנים
בגון רביתכחוש
בחקירות וקמפלי
ורבנן רחנן מעשה
צי תאנים אמר רב
ידים שזינתה והביא
לעדי הבעל עדי
מין ממון חזר והביא
לעדי האב עדי האב
ממון לזה וגפשות
פלוגי רבעו לאונסו
להרגו לרצונו רשע
אל תשת רשע
קרוב אצל עצמו
רשע אמר רבא
פלוגי

מיתה לזה נאשה ומשולמין לזה נאכ לאו עליהו רמו בשלמינא אלא
על הכעל שהרי על ידן הכעל בא לשלם נאכ דכל זמן שלא הביא
הכעל עדים שזימה תחתיו אינו מחייב בשלם מזה סקע על ידי
עמו דכאמרין נכתובות (דף מו.) דלא קרינא ביה ואם אחת הלא
זנו (והריב"ב) דכלאו עדים לא יחטולו הלקי איהו גמי לא מחייב אלא
אם כן הביא עדים שזימה והחטול: **והיוסם לעדי האב.** ה"ל
אחם מזימים את אלו לומר שעמכם היו במקום פלוני והלא אחם
עמו הי"ם במקום פלוני: **עדי האב נהרגין.** שרלו להרוג עדי
הכעל: **ומשלמין ממון.** מזה כסף לפעול שבא לחייבו כשהיו עדי
אם עדי: **ממון לזה.** לבעל: **נכסו לזה.** והרגין בשביל
העדים דקסבר ר' יוסף כי פטור רחמנא ממחייבין בנפשו מן
המשולמין היבא דמיתה וממון משום חד קאחו עליה: **פלוני רבעו.**
במשכב זכור: **לאונסו.** על כרחו: **הוא ואחר.** הנרבע הזה
כל להעיד עליו ואם יש אחר עמו נהרג הרובע על פייה:
אל תשא רשע עד. דאמרי (שמות כג) אל תשא רשע ויג': **רבע**
אמר. אין אדם נפסל לעדות בהודאת שיו דאדם קרוב אלל עמו
הלקי אין אדם יכול לשום עמו רשע כלומר על עדות עמו אינו נעשה
רשע שהרי מורה פסלה קרוב לעדות ונארג הרובע דפלגין דיבורא
ומהימנין ליה לגבי חבירה ולא מהימנין ליה לגבי ידיה לפסול לעדות:
פלוני

ריות חוץ מאשת איש דמלקין על לא טובה השמותה אי נמי תהם וקופקו כיב א"י הי"י יירו מוקפו ובשר גלותם אחרת ולא חריבם ו. וסם) נרבע יייל לפי שזהו פסול מחמת ששנה יסיון מוכח להלכותו כשר ואין שולחו כמו הרוג ועוד דברים גופים להעבד ראוהו וגראה דהם מנרבע לראוהו פריך ואש"ג להעבד והו נמאש עד אחד מהן פסול ועדותן בטלה וק"ק ביו ייילו על עולמם דמנרבע לראוהו דמריי ציה היו מצי למיפריך ייילו ויכ"ה הא תרבי ציה (שמות כז) מכה אציו ואמו וגו' ייילו למאן דר"ר לקמן (דף קד. דה) ערות אציו ממש:

כ"ד דכחצות (דף י"ח: וספ) העדים שאמרו כבד יימי הוה וזה אלנ יב תמא בגמרא כל שני אלנ שאמרו טעוסין היינו ממחמה נפשות ורבה הוא דמסיק להם הכי ויהא אלנא אמאי לא פלגין דיבורא ישא דכחצות תחיל תמאן דאמר כיס נותלין (ב"ב דף קל"ד: וספ) לנא פלגין דיבורא בחד גופא לומר דלא מהימן לשבער ומהימן להכח ליה שהוא אנוס ויהימניה שהוא ממחמה ממוון נאנאן וכן פליגי רבנא לומר שרבענא לאנאסו דל"א הוה פלגין דיבורא בחד גופא ונבמקטא לא שרצבו וכן מוכח מפליגי רבנא שורי דאי הוה אמר' אלס קרוב ון שיך להאן ביה אונס ללרין וכן מוכח דהוה דורס (תקומ דף כה.) והתעד דלסן ביה כהן נשי אחותו והוא ולחמ מעדיין טעילי דיקרע על עטלה אל"פ שנקשרת באונס ואש"י דבההיא דכחצות (דף כ"ד: לא פלגין דיבורא לומר שאטקין היי ממחמה נפשות ואש"י ואלמך ונכסי קניין לך דיבור רבא עמא קיה ונכסי לך קיה דמי וזה רבנא על דא צפוי נכסח ובצפי נמחו ובשאר עטרות הלריזי קיום:

556

מסורת הש"ס

(א) מכות ו: (ב) לקמן ת.
(ג) שם: (ד) רש"ל
(ה) ימות סה: (ו) ע"ש:
(ז) לקמן י: כה: כמכות יח:
(ח) ימות סה: (ט) חס' ר"ח
(י) ע"ל אליבא דר"י:
(יא) נפטי חספוס שם
(יב) ד"ה השודר: (יג) נכס"ל:
דקבא:

תורה אור השלם

1. על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המזן לא יומת על פי עד אחד: דברים יז ו
2. לא תשא שמע שוא אל תהיה ירך עם רשע להיות עד המס:

הגהות הב"ח

(א) תוספות ד"ה ר' יוסי
(ב) היינו ר' יוסי כ"ל
ואות כ' נחלק: (ג) ר"ה
כפולתא וכו' שמה יום א'ת
עדי הלז והוי כמו דלא
הבחינושם ויגערן:
(ד) בא"ד לאו כלום הוא וי'
נמי:

מוסף רש"י

[illegible]